

УДК 364.3:001.891](045)

Л. С. Савчук

аспірант

Національна академія державного управління при Президентові України

МОЛОДІЖНИЙ ПАРЛАМЕНТАРИЗМ: АНАЛІЗ КЛЮЧОВИХ ДЕФІНІЦІЙ

У статті розглянуто ключові поняття державного управління у сфері молодіжного парламентаризму.

Ключові слова: державна молодіжна політика, молодіжний парламентаризм, молодіжний парламент, молодіжний парламентських рух, державне управління.

Сучасний світовий простір і тенденції його розвитку багато в чому визначаються зростанням ролі громадянського суспільства та зумовлюють суттєвий вплив на понятійно-категоріальний апарат науки державного управління, одним із завдань якої є розвиток комплексу відповідних понять, категорій, термінів і їх визначень. В Україні певним проявом трансформаційних явищ є інституціоналізація громадянського суспільства та його істотної складової – молодіжного парламентаризму, що впливає на формування системи узгоджених і взаємозалежних понять категорій, необхідних для теоретичного пізнання державного управління та державної молодіжної політики. Розвиток молодіжного парламентаризму в системі відносин держави й суспільства спонукає до наукового обґрунтування ключових понятійних категорій державної політики у сфері волонтерської діяльності, адже їх наукове визначення – це необхідна передумова проведення досліджень у зазначеній сфері.

Минулого року у своєму зверненні з нагоди свята Дня молоді глава Української держави зазначив, що новітня історія України є свідченням високої суспільної місії її молодого покоління, його здатності утверджувати та захищати ідеали свободи й справедливості, гуманізму та соціального прогресу, добра й любові. У своєму зверненні глава держави пообіцяв залучати кращих представників молоді до формування й реалізації внутрішньої та зовнішньої політики України [2].

Молодим українським громадянам уже запропоновані деякі арени для політичного самовираження, однак про ефективну систему заходів стимулювання громадянської активності поки говорити не доводиться. У країні відсутня диференційована система стимулів політичної участі молоді в справах суспільства, низький і рівень професіоналізму відповідних консультантів та організаторів молодіжних спільнот на загальнодержавному й регіональному рівнях. Для цього

часу характерне посилення ювентизації українського суспільства, тобто процесу, при якому молодь створює суспільство, безпосередньо впливаючи на нього й на всі інші елементи соціальної системи. На перший план при цьому поступово виходить розвиток молодіжного самоврядування. Його “відновлення” пов’язано, зокрема, з молодіжним парламентаризмом, організаційні структури якого швидкими темпами створюються на всіх рівнях соціального управління [4].

Аналіз наукової літератури показує, що вивчення молодіжного парламентаризму не має значної дослідницької традиції. Проте інтерес до проблеми в науковому середовищі великий. Тему молодіжного парламентаризму нині широко обговорюють у державних органах, серед керівництва політичних партій, у науковому та молодіжному середовищі. Проте вона не вивчена комплексно.

Загалом питанню розвитку молодіжних громадських організацій та молодіжного руху присвячені праці В. Бебика, К. Балабанова, М. Головатого, В. Головенька, Ю. Криворучка, О. Кулініча, О. Лозовицького, Ю. Павленка, М. Перепелиці, Ю. Поліщука, В. Ребкала, Н. Черниш, О. Чернецького, О. Яременка, Я. Яроша та ін.

Дослідженню взаємодії органів влади та організацій громадянського суспільства, у тому числі молодіжних, щодо вироблення й реалізації державної політики присвячені праці українських науковців: В. Бакуменка, В. Бондаренка, Є. Бородіна, І. Грицяка, Н. Грицяк, Ю. Кальниша, М. Логунової, Л. Мисіва, Ю. Сурміна, С. Серьогіна, В. Трошинського, В. Удовиченка та ін.

Варто відзначити статті й розробки російських науковців: С. Безсонова, Л. Боброва, М. Калінкіна, А. Кочеткова, С. Кочнева, О. Куценко, Г. Лактіонова, Д. Маяцького, Л. Пастухової, Ж. Тумурова, А. Соколова, О. Фурсова та ін.

Разом з тим наявна певна неузгодженість між науковим розумінням і практичним застосуванням деяких термінів, що не сприяє їх чіткому усвідомленню, а отже, пе-

решкоджає розвиткові понятійно-категоріального апарату науки державного управління.

Мета статті – дефініціювати, конкретизувати та обґрунтувати тлумачення понять “молодіжний парламентаризм”, “молодіжний парламент” та “молодіжний парламентський рух”.

Проблемне поле дослідження молодіжного парламентаризму створює відсутність стійкого й несуперечливого визначення, оскільки це явище досить “молоде”. Цей фактор та неоднозначність підходів до розвитку молодіжного парламентаризму з боку практиків, а також відсутність його досліджень у теорії створюють широке поле для полеміки та зумовлюють актуальність узагальнення наявних матеріалів з окресленої теми.

Аналіз наукової літератури показує, що молодіжний парламентаризм, його реалізація та механізми вдосконалення вивчені недостатньо, проте широко обговорюються проблеми, які тісно перехрещуються з розвитком молодіжного парламентаризму: молодіжна кадрова політика; аполітичність молоді та її низька електоральна й громадська активність; участь молоді в політичних процесах.

Теоретичною основою дослідження молодіжного парламентаризму є праці українських і зарубіжних авторів з проблем громадянського суспільства, розвитку демократії та громадянської активності населення: періоду античності – Цицерона, Аристотеля, Платона; періоду Нового часу – Т. Гоббса, Дж. Локка; філософів французького Просвітництва – Ш. Л. Монтеск'є і Ж. Ж. Руссо; представників німецької класичної філософії – Г. Гегеля, І. Канта; теоретиків марксизму – К. Маркса, Ф. Енгельса; сучасної політичної науки – Е. Арато, К. Гаджієва, Р. Даля, А. Соловйова та ін. У вказаних працях викладено основоположні ідеї та положення про суспільство й державу, які є надійним фундаментом та дають змогу будувати теоретичні конструкції й світоглядні підходи щодо молодіжного парламентаризму.

Дослідженню різних аспектів взаємодії поколінь присвячені праці А. Бергсона, Дж. Віко, М. Глотова, Д. Дідро, В. Дільтея, С. Зенкіна, Ж. Кондорсе, К. Манхейма, М. Мід, Ф. Ніцше, Х. Ортега-і-Гассета, І. Персона, Р. Піндера, Д. Юма та ін.

Питання формування теорій розвитку особистості, дослідження проблем соціалізації індивідуума, зокрема молоді, “уплітання” людини-особистості в соціальну “тканину” суспільства відображено в працях Е. Гідденса, Р. Дубіна, Е. Дюркгейма, Р. Маккавера, Р. Мертона, Т. Парсонса, Д. Рісмана, П. Сорокіна, Г. Тарда, Ф. Теніса та ін.

Наукове осмислення сутності соціальних рухів пов'язане з іменами Т. Гайгера, М. Діани, М. Залда, В. Зомбарта, М. Кастельса,

Л. Кілліані, Х. Кризи, Д. Мак Адама, Дж. Маккарті, А. Мелуччі, Р. Михельсона, Р. Парка, Д. Рухта, Н. Смелзера, Р. Тернера, А. Турена, Л. фон Штайна, П. Штомпки та ін.

Концептуальна методологічна характеристика громадянського суспільства та основ молодіжного парламентаризму представлена М. Вебером, М. Дюверже, Д. Істном, Т. Парсонсом.

Молодіжний парламентаризм вивчали в межах наукової традиції, закладеної батьками-засновниками концепції політичної культури Г. Алмондом, С. Вербою.

Інтерес до цієї проблеми в науковому середовищі щороку зростає, проте значна дослідницька традиція, незважаючи на великий інтерес до проблеми, поки що все ж відсутня.

Варті уваги статті та розробки сучасних російських дослідників молодіжного парламентаризму: С. Безсонова, Л. Боброва, М. Калінкіна, А. Кочеткова, О. Куценко, А. Соколова, Г. Лактіонова, Л. Пастухової, О. Фурсова. Особливу роль молодіжного парламентаризму у вирішенні проблем молоді відзначено в працях П. Астафічева, І. Барціц, М. Глігіч-Золотарьової, І. Осинського, О. Редічкіної, Р. Романова, А. Шемеліна.

Принципово значущим є звернення до праць українських дослідників молодіжної політики: В. Бебика, Є. Бородіна, М. Головатого, В. Головенька, В. Ребало, О. Корнієвського, В. Куліка, В. Купрія, М. Перепелиці, М. Пірен, Н. Черниш, М. Якушик, О. Яременко та ін.

Вагомий внесок у формування наукових принципів становлення системи соціального управління як методологічної основи дослідження молодіжної політики та молодіжного громадського руху було зроблено в працях вітчизняних учених: В. Авер'янова, В. Бакуменка, В. Князева, В. Лугового, В. Майбороди, І. Надольного, Н. Нижник, О. Оболенського, А. Пойченка, В. Рижих, І. Розпутенка, В. Трощинського та ін.

Молодіжний парламентаризм не можна розглядати окремо від усієї системи парламентаризму. Історичне становлення та розвиток українського парламентаризму відображено в працях В. Гошовської, В. Денисова, Ю. Древалю, В. Журавського, В. Звіркової, М. Михальченка, О. Скребець, В. Шаповала, М. Шаповаленко, Ю. Шемшученка та ін.

Аналіз нормативно-правового поля нового громадянського інституту – молодіжного парламентаризму дасть змогу визначити його потенційні можливості у вирішенні актуальних питань з урахуванням інтересів і потреб молоді.

Незважаючи на значущість досліджень, не набули повного відображення форми молодіжної політики, реалізованої в завданнях, факторах і функціях молодіжного парламентаризму.

Звернемося власне до визначення парламентаризму.

Парламент і парламентаризм – явища тісно взаємопов'язані. Термін “парламентаризм” сягає епохи феодалізму, коли виникли станово-представницькі установи: X ст. – ісландський альтинг; XII ст. – іспанські кортеси; XIII ст. – парламент в Англії; XIV ст. – Генеральні штати у Франції.

Походження терміна “парламент” пов'язують із латинським словом “parlamentum”, яке в середні віки означало “розумна бесіда”, богословський диспут або бесіда монахів. У радянській історіографії термін виводили з транскрипції французького дієслова “parler” – говорити. У XIII ст. парламент – назва судового органу Франції, згодом – назва вищого суду (паризький парламент), який не був представницькою установою [12, с. 9].

Як зазначає відомий науковець В. Шаповал, початок явища парламентської практики дав саме англійський державно-правовий досвід. Згодом термін “парламентаризм” здобув загальноєвропейського визнання [13].

На думку засновниці наукової школи вітчизняного парламентаризму В. Гошовської, парламентаризм – це форма взаємодії громадянського суспільства й держави, що ґрунтується на визнанні провідної ролі парламенту як загальнонаціонального колегіального представницького органу в системі організації державної влади; парламентаризм є необхідною ознакою демократичного політичного устрою в державі та передбачає верховенство парламенту в законодавчій сфері [6, с. 9; 7].

Дослідники парламентаризму О. Бандурка та Ю. Древалю у монографії “Парламентаризм в Україні: становлення та розвиток” дають визначення парламентаризму і як принципу організації державного життя, і як реальному політико-правовому феномену, котрий відіграє унікальну роль у гармонійному поєднанні інтересів особистості й держави [1, с. 4].

Згадані та інші визначення, що відображають суть парламентаризму, роблять акцент на двох позиціях. Перша зводиться до ототожнення парламентаризму з іншими фундаментальними поняттями науки конституційного права – формою державного правління, формою державного режиму. Друга позиція відводить парламентаризму як центральній представницькій установі провідну роль, особливе привілейоване становище. Якщо не вступати в полеміку щодо правильності та вичерпності цих позицій, очевидним стає те, що молодіжний парламентаризм не є прямим похідним від парламентаризму загалом. Тож розглядати молодіжний парламентаризм необхідно в різних аспектах.

По-перше, з етимологічної точки зору, з одного боку, слово “парламент” походить

від англійського “parliament” – найвищий виборний орган державної законодавчої влади та від французького “parler” – говорити. У цьому розумінні молодіжний парламентаризм, з одного боку, це форма спілкування молоді з керівництвом країни чи регіону, з іншого – механізм співпраці держави з молоддю [4, с. 52].

Фактично єдине найбільш повне визначення молодіжного парламентаризму було дано на I Всеросійському семінарові-наradі “Розвиток молодіжного парламентаризму в Російській Федерації”, і в подальшому воно було закріплено в Рекомендаціях з розвитку молодіжного парламентаризму в Росії. Молодіжний парламентаризм було визначено як “систему представництва прав і законних інтересів молоді як особливої соціальної групи, що заснована на створенні та функціонуванні при органах державної влади або у встановленому ними порядку спеціальної громадської консультативно-дорадчої структури молоді – молодіжного парламенту, а також інших суспільних інститутів участі молодих громадян в житті держави”, а молодіжний парламентський рух – як діяльність, спрямовану на формування й розвиток громадських консультативно-дорадчих структур молоді на різних рівнях державного та регіонального управління, спрямований на залучення молоді до активної участі в життєдіяльності держави, розробці та реалізації ним ефективної молодіжної політики шляхом представлення законних інтересів молодих громадян і суспільно значущих ідей” [5, с. 8].

Це визначення увійшло в обіг і в зарубіжній практиці молодіжного парламентаризму.

Разом з тим це визначення має певний ідеалістичний підхід до явища молодіжного парламентаризму, оскільки на практиці в частині представництва молодіжні парламентські структури тільки починають розвиватися. Одночасно на практиці молодіжними парламентами часто називають не тільки створену при органах державної влади або у встановленому ними порядку спеціальну громадську консультативно-дорадчу структуру молоді, а й громадську молодіжну організацію з назвою “молодіжний парламент”. Цей факт змушує сконструювати розуміння молодіжного парламентаризму з урахуванням проаналізованої зарубіжної практики [4, с. 53].

Представники соціологічної наукової школи, зокрема російський дослідник О. Фурсов, визначає молодіжний парламент як організаційну форму, що заснована на історичному досвіді роботи держави з молоддю, краєвих традиціях формування й розвитку соціальних механізмів представництва законних інтересів і прав молодих громадян у суспільстві, обліку їхньої думки в питаннях його розвитку. Сучасний молодіжний парламентаризм учений характеризує як оптимальну форму взаємодії держави та суспі-

льства, яка відображає інтереси молодих людей і формує довіру молоді до органів влади, як систему представництва прав та законних інтересів молоді як особливої соціально-демографічної групи. У більш широкому визначенні молодіжного парламенту О. Фурсов вказує, що це консультативно-дорадчий орган з питань державної молодіжної політики, своєрідна "трибуна", з якої молоді громадяни можуть заявити про свої інтереси та права; це реальна та ефективна форма залучення молоді до прийняття управлінських рішень своїх проблем, а також кадровий резерв для органів законодавчої й виконавчої влади всіх рівнів. Розглядаючи молодіжний парламентаризм як явище сучасної правової та політичної дійсності, дослідник дійшов висновку, що молодіжний парламент – це неполітичне, добровільне, самокероване формування, створене з ініціативи молодих людей, яке об'єднує представників різних категорій молоді та діє з дотриманням принципів виборності й легітимності; це нова форма самоорганізації молоді, одна з найбільш перспективних для прояву та самореалізації молодіжного потенціалу [12, с. 14].

Представники політологічної школи, зокрема російська дослідниця Л. Пастухова, характеризують молодіжний парламентаризм як систему представництва прав і законних інтересів молоді як особливої соціальної групи, яка заснована на створенні та функціонуванні при органах державної влади чи у встановленому ними порядку спеціальної громадської консультативно-дорадчої структури молоді – молодіжного парламенту, а також інших громадських інститутів участі молодих громадян у житті держави [8]. Ще один представник цієї школи, Г. Лактіонов, визначає молодіжний парламентаризм як новий інститут демократії, а його колега А. Варакосов вказує на те, що це ще й інноваційна форма співробітництва органів влади та молоді. Політолог Ж. Тумуров зауважує, що на концептуальному рівні поняття "молодіжний парламентаризм" включає в себе всі істотні та системні компоненти понять "державне управління", "молодіжна політика", "парламентаризм" у їх взаємозв'язку [11, с. 38].

По-друге, ст. 36 Конституції України визначає, що громадяни України мають право на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів, а ст. 38 гарантує громадянам право брати участь в управлінні державними справами, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати і бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування. У цьому аспекті молодіжні парламенти – це одна з можливих форм залучення молоді до участі в управлінні справами держави, її органів місцевого самоврядування.

По-третє, молодіжний парламентаризм у перспективі може стати особливим соціальним інститутом реалізації конституційних прав молодих громадян. Цей інститут може виступати певною гарантією обов'язкового врахування думки молоді при прийнятті державно-управлінських рішень.

По-четверте, молодіжний парламентаризм можна розглядати як один з основних інструментів формування та розвитку кадрового потенціалу країни, як важливий елемент системи управління її людськими ресурсами, адже участь у роботі молодіжних парламентів і подібних їм структурах являє собою особливий вид суспільно значущої діяльності, яку здійснює особливий соціальний прошарок, що складається з найбільш перспективних молодих громадян та представників їх законних інтересів, обраних, як правило, на демократичній основі безпосередньо молоддю [8].

Позначаючи питання нормативного правового закріплення такого явища, як молодіжний парламентаризм, варто відзначити, що на міжнародному рівні існує ряд документів, які розкривають питання молодіжного парламентаризму.

Зокрема, Європейська хартія про участь молоді в громадському житті на місцевому та регіональному рівнях, прийнята Конгресом місцевих і регіональних влад Європи 21.05.2003 р., є спеціальним міжнародно-правовим актом, що регламентує діяльність молодіжних структур самоврядування. Хартія встановлює, що ефективна участь молоді в громадському житті на місцевому та регіональному рівнях вимагає наявності постійного представника або структури, такої як молодіжна рада, молодіжний парламент або молодіжний форум, яка може формуватися за допомогою виборів, призначення представників молоді, що входять до організації, і/або на добровільній основі. У документі молодіжні парламентські структури розглядаються як інститути залучення молодих людей у суспільне життя на муніципальному та регіональному рівнях і рекомендується їх створення при органах влади як дорадчих структур [3].

Так, у Резолюції про пріоритети молодіжного сектора Ради Європи на 2006–2008 рр. одним з основних пріоритетів названо участь молоді у процесі прийняття рішень. Особливий акцент у пріоритетах зроблено на підтримці ролі молодіжних організацій у розвитку демократичної участі, просуванні громадянської освіти та участі для молодих людей, ідей доступу молодих людей до процесу прийняття рішень [8].

Документ Організації Об'єднаних Націй "Набір засобів для оцінки національної політики, що стосується молоді" (2004 р.) деталізує вимоги та очікувані дії на рівні здійснення державної молодіжної політики в пріоритетній галузі "Повне та ефективне участь молоді в житті суспільства і в процесі прийняття рішень" [8].

В Україні явище молодіжного парламентаризму залишається малодослідженим та законодавчо не закріпленим, хоча діалог між владними та громадськими структурами щодо створення Молодіжного парламенту України триває вже понад десятиліття та певною мірою втілюється на місцевому рівні у вигляді молодіжних парламентів як громадських консультативно-дорадчих структур при обл- та міськрадах. Крім того, 18.07.2003 р. народними депутатами України О. Петровим, К. Самойликом та Ю. Павленком вносився до розгляду Верховною Радою України Проект Постанови "Про Молодіжний парламент України", який розроблявся з урахуванням кращих європейських практик та визначав молодіжний парламент як форму представництва молоді та консультативно-дорадчий орган, який мав функціонувати на громадських засадах при Верховній Раді України з метою сприяння у виробленні, здійсненні та оцінці державної політики з питань, які стосуються молоді, з урахуванням поглядів та соціальних інтересів молодих громадян [9]. Саме з цього моменту, на думку автора, почалася в Україні відкрита дискусія з питань молодіжного парламентаризму.

Останніми роками відбувається активізація процесів становлення молодіжного парламентаризму в Україні. Прецедентом створення молодіжного парламенту загальнодержавного рівня можна вважати утворену 2012 р. Кабінетом Міністрів України Молодіжну раду (нині ліквідована). Створена структура постановою Кабміну визначалася як тимчасовий консультативно-дорадчий орган Кабінету Міністрів України та керувалася у своїй діяльності Конституцією та законами України, актами Президента України і Кабінету Міністрів України [10]. Того ж року у м. Донецьк відбувся тренінг на тему "Залучення молоді до процесів розвитку молодіжного парламентаризму, інтеграція українських молодіжних організацій до відповідних європейських і світових структур", у 2014 р. – Всеукраїнський молодіжний форум "Молодь без кордонів" із секцією "Молодіжний парламентаризм: перспективи розвитку".

Враховуючи активізацію становлення молодіжного парламентаризму в Україні, а отже, і дискурсу щодо його розвитку в Українській державі, авторіві видається нагальним надання цьому явищу стійкого та неспірною визначення.

Висновки. Однією з важливих проблем науки державного управління є одночасне паралельне існування великої кількості різноманітних визначень одного й того самого терміна, або навпаки, часто різні поняття позначаються однаковими термінами. Це, у свою чергу, призводить як до непорозуміння у процесах наукового пошуку, так і до неоднозначності в практичному використанні отриманих результатів. Поняття молодіжного парламентаризму виникає як відповідь на необхідність пояснення нового типу со-

ціальних взаємодій, які виникають у державі в умовах становлення громадянського суспільства та формування нової реальності в системі державного управління. Тож, враховуючи активізацію дискусії щодо розвитку молодіжного парламентаризму в Україні та відсутність єдиного уніфікованого визначення цього явища, безумовно, доцільними будуть подальші дослідження, які дадуть змогу створити логічно завершену категоріально-понятійну конструкцію апарату державно-управлінської науки в частині трактування поняття "молодіжний парламентаризм", виявлення його компонентів та концептуальних взаємозв'язків понять "парламентаризм", "молодіжний парламентаризм", "молодіжний парламент", "молодіжний парламентський рух", "молодіжна політика".

Список використаної літератури

1. Бандурка О. М. Парламентаризм в Україні: становлення і розвиток : монографія / О. М. Бандурка, Ю. Д. Древалю. – Харків : Ун-т внутр. справ, 1999. – 288 с.
2. Вітання Президента України з нагоди Дня молоді [Електронний ресурс] // Офіційне інтернет-представництво Президента України. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/news/30635.html>.
3. Європейська хартія участі молоді в громадському житті на місцевому і регіональному рівні (21 травня 2003 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://eucharter.pedagog.org.ua/file/charter/eu_charter_ukr.pdf.
4. Кочетков А. В. Молодежный парламентаризм в России: понятие и правовой статус / А. В. Кочетков // "Черные дыры" в российском законодательстве. – 2005. – № 1. – С. 51–57.
5. Молодежный парламентаризм в Российской Федерации : документы и материалы I Всероссийского семинара-совещания. – Рязань, 2003. – С. 8.
6. Основи вітчизняного парламентаризму : підруч. для студ. вищ. навч. закл. : у 2 т. / за заг. ред. В. А. Гошовської ; уклад.: Н. Б. Ларіна та ін. – Київ : НАДУ, 2011. – Т. 1. – 408 с.
7. Парламентаризм та парламентська діяльність : словник-довідник / за заг. ред. д-ра політ. наук, проф. В. А. Гошовської. – Київ : НАДУ, 2010. – С. 140.
8. Пастухова Л. С. О молодежном парламентаризме в Российской Федерации [Электронный ресурс] / Л. С. Пастухова // Право и политика. – 2007. – № 7. – Режим доступа: https://www.google.com.ua/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=2&cad=rja&uact=8&ved=0CCUQFjAB&url=http%3A%2F%2Fwww.mosgu.ru%2Fnauchnaya%2Fpublications%2F2007%2Fabstract%2FPastukhova_LS%2F&ei=yFABVZmAGcz1UsHAgroO&usq=AFQjCNGmEm2Zfr0Xi0OSy37NusohJOYpxA.

9. Про Молодіжний парламент України : Проект Постанови Верховної Ради України від 18.07.2003 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=15620&pf35401=38826>.
10. Про утворення Молодіжної ради : Постанова Кабінету Міністрів України від 20.06.2012 р. № 673 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/673-2012-%D0%BF>.
11. Тумуров Ж. Т. Формирование молодежного парламентаризма: теория и практика / Ж. Т. Тумуров // Вестник Читинского государственного университета. – 2012. – № 6 (85). – С. 35–40.
12. Фурсов О. Б. Молодежный парламентаризм в современной России. – Самара, 2006. – 168 с.
13. Шаповал В. М. Парламентаризм і законодавчий процес в Україні : навч. посіб. / В. М. Шаповал, В. І. Борденюк, Г. С. Журавльова. – Київ : Вид-во УАДУ, 2000. – 216 с.

Стаття надійшла до редакції 02.03.2015.

Савчук Л. С. Молодёжный парламентаризм: анализ ключевых дефиниций

В статье рассматриваются ключевые понятия государственного управления в сфере молодежного парламентаризма.

Ключевые слова: государственная молодежная политика, молодежный парламентаризм, молодежный парламент, молодежное парламентское движение, государственное управление.

Savchuk L. Youth Parliamentarism: Keyword Analysis

Problem setting. *A certain manifestation of transformation phenomena in Ukraine is institutionalization of the civil society and youth parliamentarianism as its substantial component, which influences formation of a system of coordinated and interdependent concepts and categories necessary for theoretical cognition of public administration and public youth policy.*

Recent research and publications analysis. *Scientific literature analysis indicates that studies of youth parliamentarianism have no considerable research tradition. However, the scientific community's interest in this issue is quite substantial. The subject of youth parliamentarianism is currently widely discussed within government authorities, among political party leaders, as well as in the scientific and youth communities. Meanwhile, this subject has not been comprehensively studied.*

Paper objective. *Taking into account the terminological immaturity, it is considered appropriate to define, specify and interpret the concepts of "youth parliamentarianism", "youth parliament" and "youth parliamentary movement".*

Paper main body. *The problematic field of youth parliamentarianism research causes a lack of stable and reconcilable definition, since the phenomenon under consideration is quite "young". This factor along with the ambiguity of practitioners' approaches to youth parliamentarianism development, as well as the lack of fundamental scientific studies thereon, in theory create a vast field for polemics and generate topicality for generalization of available materials regarding the indicated subject.*

Scientific literature analysis indicates that youth parliamentarianism, its implementation and improvement mechanisms have been studied insufficiently, although there is a broad discussion of issues closely related to youth parliamentarianism development: issues of youth personnel policy, young people's political indifference and low electoral and public activity, and young people's participation in political processes.

The only actual comprehensive definition of youth parliamentarianism has been given at the 1st All-Russian Seminar-Conference "Development of Youth Parliamentarianism in the Russian Federation" and further stipulated in Recommendations on Youth Parliamentarianism Development in Russia. Youth parliamentarianism has been defined as "a system of representation of rights and legitimate interests of young people as a special social group, which is based on establishment and functioning of a youth parliament (a special public consultative and deliberative youth body) under state power authorities or subject to the procedure established by such authorities, as well as other public institutions for young citizens' participation in the country life", whereas the youth parliamentary movement has been defined as "activities aimed at establishment and development of public consultative and deliberative youth bodies at various levels of national and regional administration with the purpose of ensuring young people's active involvement in the country vital activities and functions, in elaboration and implementation of an efficient youth policy by submission of legitimate interests of young citizens and socially significant ideas".

Conclusions of the research. *Therefore, taking into account the expanding discussion of youth parliamentarianism development in Ukraine and the lack of a single uniform definition of this phenomenon, it is surely appropriate to conduct further studies that would make it possible to create a logically complete categorical and conceptual structure of the critical apparatus of the public administration science with respect to interpretation of the "youth parliamentarianism" concept, revelation of its components and conceptual correlations between the concepts of "parliamentarianism", "youth parliamentarianism", "youth parliament", "youth parliamentary movement", and "youth policy".*

Key words: state youth policy, youth parliamentarism, youth parliament, youth parliamentary movement, public administration.